

del qual res no es sacrifica. S'ha d'arribar a que els metges d'hospitals (o de clínica, que és el mateix), passin a l'Hospital tot el matí o tot el dia, perquè s'ha d'aspirar a que el servei de l'Hospital sigui la seva activitat central. Això representarà, és veritat, un gran dispendi per a les administracions hospitalàries, però sense això mai els nostres nosocomis no gaudiran del prestigi de les institucions similars d'altres països ni serà possible la veritable Medicina científica entre nosaltres. Altrament, no cal dir que són indispensables les instal·lacions, anexas amb llurs homes d'autòpsies, histologia patològica, bacteriològica, anàlisis clínics, diagnòstic i terapèutica físics, Vivisectoris quirúrgics, etc. En aquests Hospitals i en les Facultats seran possibles els cursos teòrics i pràctics eficients, els cursets de post-graduats, tan necessaris i que tant èxit tindrien a jutjar pels resultats dels assaigs fets fins ara entre nosaltres, sobretot seria possible que en llurs sales i auditoris trobessin ocupació metges (amb tota convicció afirmem que hi són) ben dotats per la Clínica hospitalària i incapaços de donar a conèixer llur valer i rendir tot llur profit amb el règim de lliure concurrència avui imperant en l'exercici de la Medicina.

Renunciem a ocupar-nos, per no creure-ho oportú en aquesta ocasió, del referent a l'ensenyança i a la investigació en Sanitat, Medicina forense, Orientació professional i altres aplicacions de les tècniques mèdiques. I advertim que l'expressat anteriorment s'aplica sens distinció a tots els rams i especialitats mèdiques, quirúrgiques i tocològiques. Absolutament, en cap cas pot haver-hi conflictes entre les conveniències científiques i docents i els interessos del malalt. Allà on millor s'ensenyà i més s'investiga, allà serà on millor es tractin els malalts i s'obtinguin més satisfactòries estadístiques.

Quelcom diferent és el cas de les ciències fonamentals de la Medicina. En els països llatins una tradició secular confia la seva ensenyança precisament a metges. Aquesta ensenyança—la investigació en dita ciència—és compatible amb l'exercici de la Medicina? Heus aquí un problema difícil, que cada u resol a la seva manera, sense que existeixi la solució que no hagi tingut èxits, o que no s'hagin d'apuntar fracassos en el seu passiu. L'ensenyança de l'Histologia, de la Fisiologia, per exemple, és compatible amb l'exercici de la Medicina. Fora del nostre país, on aques-

tes qüestions preocupen seriosament, veus molt autoritzades han sostingut que inclusiu pot, per raons pedagògiques, ésser convenient simultanejar aquella ensenyança i aquest exercici. Però és difícil que en totes les localitats universitàries es formin bons professors. D'altra part, és molt possible, quasi segur, que a l'arribar al seu destí el professor recentment nomenat, disposat a simultanejar ambdues funcions, es trobi amb que els companys, i àdhuc els possibles clients, ja saben que el novell professor *no sap clínica* perquè ha necessitat tot el seu temps per a preparar-se en la seva ciència. Les conseqüències d'això les deixarà per ell sol el mateix lector.

La incompatibilitat de l'ensenyança científica i l'exercici professional, demés de l'inconvenient que dimana del possible allunyament de la medicina viva i el desconeixement de les necessitats dels escolars, té el molt greu de les remuneracions insuficients per a la vida quotidiana i per la vida de relació científica desitjable en tot professor (adquisició de llibres i revistes, viatges i assistència a Congressos, etc.). Avui per avui, aquesta incompatibilitat allunyaria a molts joves, ben dotats i amb vocació, d'aquestes tasques. I no s'ha de pensar que es vagi a constituir una mena d'ordre de mendicants laics per a ensenyar aquestes ciències en les nostres Facultats, ni que en tots els casos que es trobi un rendista disposat i preparat per encarregar-se de la Càtedra.

La solució de tot és el professor *Full-time* ben pagat, com la Fundació Rockefeller ho imposa en els centres que subvenciona, com el sostenen les Universitats sud-americanes, com gràcies a la cooperació de la Junta per a ampliació d'estudis, n'hi ha alguns a Madrid, com els tenen, per no concebir-ho d'altra manera, les Universitats angleses, americanes i escandinaves. El professor que *té temps*, que no ha d'*escapar-se* de l'escola tan prompte ha acabat el més inexcusable del seu treball, que pot canviar impressions amb els seus companys, que pot conversar llargues hores amb els seus alumnes, espontanejar-se amb ells, acompanyar-los a llurs treballs, llegir, redactar i corregir els seus escrits, i els d'aquells en la biblioteca de la seva càtedra, és sens dubte el professor ideal. I això s'ha d'aconseguir sense sacrificis per la seva part, amb el prestigi que dona l'exercir una funció ben retribuïda. Tal volta això sigui somiar, però solament així tindrem una ensenyança digna i eficaç. Si no s'ha de comptar amb els ren-